

JANOTAJ - NEUCHOPITELNÁ

Do úst vkládá slova vlídná, co na jazyku tají
co znamenají?
Našeptává do uší, co slyšet smí
a smích, jak zvonky zní
Tiše mává a srdce sílu citu zná
tichá vteřina křehká
Sbohem dává a to co bylo odejít smí
chce být, svoboda věčná

*Cesta se otevírá, v krajinách,
kde jen vítr cestu zná
v poryvech rytmů skládá
tajemství, příběhů milovaných
tajemství příběhů nepoznaných*

*Kniha snů a přání
na stránkách dosud nedopsaných
kde slova tvary mění v tajemství
příběhů milovaných, příběhu nepoznaných*

ŘEKA

Řeka, ach řeka, voňavá hebká
jak dívka cudná na dotek čeká
v hlubinách touhy starostí nezná
v zrcadle jejím se každý hned pozná

Vysoké hory náručí pevnou
k sobě jí tisknou silou neochvějnou
domovem sobě, domovem druhým
promlouvá ke mně, snad jí porozumím

*Údolím proudí, v rytmech si zpívá
ve vírech tančí, živá je živá*

Na cestu dlouhou znovu vydává se
vlasy se třpytí, je dívkou v plné kráse
za ruku vezmi tu dívku cudnou
život dá druhým, stane se ženou

PĚT BAREV - volně na Tao te ting - Lao-c'

Pět barev oslepuje oči
pět barev oči oslepuje

pět tónů ohlušuje uši
pět tónů uši ohlušuje

pět chutí jazyk oblažuje
pět chutí jazyky dráždí

dotihy a hony mysl divoká je
dotihy a hony mysl zdivočují

Svádějí lidi, ty skvosty vzácné
oči nevidí, co je tak jasné
i to se stává

kdo odolává

PISEŇ O DÍVKÁCH - Jaroslav Seifert

Uprostřed města dlouhá řeka teče,
sedm mostů jí spíná,
po nábřeží chodí tisíc krásných dívek
a každá je jiná.

Od srdce k srdci jdeš zahřát si ruce
v paprscích lásky veliké a hřejné,
po nábřeží chodí tisíc krásných dívek
a všechny jsou stejné.

NA STARÝ NÁPĚV - báseň Miloše Vacíka st.

Kdybys měla můj miláčku
vítr v kolenou
a já jenom jednu nohu
dřevěnou dřevěnou
ve svém hladu
zas tě najdu
i kdybych měl prohloudit kraj sedmihradů

Kdybys měla můj miláčku
tříspřeží tříspřeží
a já v poutech zakován byl
ve věži ve věži
Bůh buď s námi
pod hvězdami
já tě doletím zas třeba s hrdličkami

Jednou budem spolu někde
domovem domovem
Možná v lese zlatém nebo
cínovém cínovém
v měkké sloji
jeho chvojí
do skonání v přijímání pod obojí

ROMANCE O RŮŽI - na báseň Adriany Lukešové

Růže z pohoří Altaje
vykvétá
jen sních roztaje

Tvůj den provoní sladkým létem
přináší krásu

co svět je světem

Z okvětních plátků upředená,
z poupěte růže
jako žena

Když rozvine svou nežnou duši,
té duši
jméno Růže sluší
srdce buší

Růžovou vůni okouzila
královna, Kleopatra, Antónia
vždyť zasvěcená Venuši
pak z růže lásku vytuší

MEZI ŘÁDKY - na báseň Jaroslava Seiferta

Milión sto tisíc milostných psaní
svobodných dívek a vdaných paní
- včera jsem napsal o půlnoci
miliónté stétisící první
a bylo mi jak po nemoci.

Milión dvakrát sto tisíc básní,
tím se lidé utěšují, když tiše blázní,
napsal jsem dneska rosou ranní
milióntou dvakrát stotisící první,
a není, není hezká.

Kdybych tě viděl nahou na dně vany
s koleny v těsném semknutí,
tvé tělo by se podobalo psaní
uprostřed s černou pečeti.

Milión třikrát sto tisíc telegramů,
celou noc plakal jsem na otomanu,
srdíčka zvonků na telegrafním drátu,
vlastvoky štěbetají do aparátu
o toužebném návratu domů

PŘÍTOMNOST

Čas proudí ptám se co bude pak
až život můj na okraj dojde snad
budou stromy kvést ve známých lukách.
Rád chodívám tam kde ty jsi můj sad
ten kdo se ptá dostane mnoho rad
tak naslouchám slovům co přichází
než jdu spát

Ztrácí se v dálkách a neví jak
křídly mává zkouší jít do oblak
stává se láskou co v mizí v duhách
Žíznivý básník už mnohokrát
studánku svou oblékl v nový šat
do veršů slov co něžně vypráví
když jde spát

INSPIRACE

Na papír černou tuší
napíšu, co ostatní jen tuší
že moje srdce rozechvěním buší
pro pár slov, které vyměním si s duší

Obrazy mívám zvolna padá
inspirace má, snad bude ráda
že život její zanedlouho vkročí
do semínek slov co /:jednoho dne vzklíčí:/

*Moje poezie dolet má
tančí, zpívá, kolotá
někdy světlo, někdy tma,
její křídla hladce
přes turbulence letí*

Do řádků má ruka pevná
vepíše jen slůvka neochvějná
a dlaně, prsty zachytí řeč stromů
dialogy/rozhovory těch co znají cestu domů

PISEŇ O LÁSCE - Jaroslav Seifert

Slyším to, co jiní neslyší,
bosé nohy chodit po plyšii.
Vzdechy pod pečeti v dopise,
chvění strun, když struna nechví se.

Prcháváje někdy od lidí,
vidím to, co jiní nevidí.

Lásku, která oblékla se v smích,
skrývající se v řasách na očích.
Když má ještě vločky v kadeři,
vidím kvésti růži na keři.

Zaslechl jsem lásku odcházet,
když se prvně rtů mých dotkl ret.

Kdo mé naději však zabrání
- ani strach, že Přijde zklamání,
abych nekles pod tvá kolena.
Nejkrásnější bývá šílená.

ČERNÁ HODINKA - báseň Miloše Vacíka st.

Na večer stromy uhasnou
a nebe rozsvítí se v studních
vykoupu duši svou
ve všech studních

Je moře s mořem
spoutané v daleku
nepřijde hora k hoře
a člověk k člověku

Ty ale přijdeš, vím
a už se nevydáme
do kopců ani údolím
řekneme
všechno máme

Budem tu vedle sebe
řeč plitví u dná vést
nad námi zvednou nebe kariatidy hvězd

A svíce topolů a tůje
je naše černá hodinka
teskně v ní světélkuje
jen sirá vzpomínka

Zachází za pohoříztemnělý kraj
země se tiše boří v nás je ráj

JE-LI TO SEN

Jsou-li pouta lásky pouhý sen
pak také vysvobození
není víc než sen
Jsou-li úsměv slzy pouhý sen
Pak také nedbání světa
není víc než sen

A je-li zákon vesmíru pouhý sen
pak ve snu lásky dosáhneme věčnosti